

De Beijer in Dodewaard: een prijzig alternatief

De aankoop van het oude steenfabriekterrein De Waalwaard in Dodewaard kan de provincie nog duur komen te staan. En dat moet uit gemeenschapsgelden komen.

OPINIE

door **Johan Haverdings**

Rivieren in ons land moeten meer ruimte krijgen. Wie zich de hoogwaterstanden van 1993 en 1995 herinnert, kan zich dat voorstellen, want we willen allemaal droge voeten houden.

Het terrein van het op- en overslagbedrijf De Beijer vormt hierin een obstakel. De Waal is er te smal, een nevengeul moet voor extra waterberging gaan zorgen. En dus dient het bedrijf eind 2014 vertrokken te zijn uit Kekerdom. Waar naartoe? De provincie zit er mee in de maag.

In mei 2010 doet zich een buitenkans voor: het terrein van steenfabriek De Waalwaard te Dodewaard kan worden aangekocht. Vervolgens gaan de ontwikkelingen snel: Gedeputeerde Staten van Gelderland verzoeken Provinciale Staten half juni 2010 4 miljoen euro beschikbaar te stellen voor de aankoop. Op 30 juni geeft men groen licht.

Een buitenkans? Op het eerste gezicht lijkt dat zo. Vier miljoen is niet veel voor een dergelijke locatie. Maar het bestuursorgaan is tot aankoop overgegaan zonder eerst de haalbaarheid goed te checken. En daarin schuilt een aantal flinke obstakels. Allereerst de financiële. De Waalwaard beslaat 6 hectare, te weinig voor De Beijer. Met kunst- en vliegwerk kan dat uitgebreid worden naar 8,5 hectare. Die extra 2,5 hectare is Natura 2000-gebied, dus dat moet elders aan de natuur teruggeschonken worden. Verder zijn nodig: aanleg van een loswal; vernieuwing verlichting en uitdie-

ping van de invaart, verbreding van de toegangsweg. Werk aan de winkel. Daarnaast wordt het indienen van planschadeclaims door bewoners voorbereid. Aanpassingen van dorpse infrastructuur en geluidsisolering van gevels komen daar nog bij. Zo dreigt het toch een dure grap te worden. Wie dat allemaal gaat betalen is niet duidelijk, maar dat het uit gemeenschapsgelden moet komen staat wel vast. De factor tijd ligt wat ingewikkelder. Het college van Neder-Betuwe eist keihard een rondweg voor de afhandeling van de vierhonderd dergelijke vrachtwagens van De Beijer. Maar daar is geen geld voor, ook niet bij de provincie. Dus komt die weg er niet. En als die er ooit komt is dat ver na 2020. Ver nadat honderden kinderen dagelijks waggelend op hun fietsjes hun weg hebben gezocht naar school. Tussen de 50-tonners door. Dat stelt de gemeente Neder-Betuwe voor een lastig dilemma: buigen voor de machtige arm uit Arnhem, of opkomen voor haar burgers. De provincie Gelderland is koploper in het overrulen van lokale overheden, dus de kans dat men doordrukt is reëel. Wat gaat de gemeente doen, meedrukken? Dat getuigt van een weinig consistente houding. Verzet lijkt de enige mogelijkheid. En verzet kost tijd. Er is meer verzet. De provinciale CDA-fractie heeft al laten weten niet akkoord te gaan met de verkeersafwikkeling via de dorpse infrastructuur. En de burgers van Dodewaard hebben zich verenigd. Zij laten geen mogelijkheid onbenut

om de komst van De Beijer te voorkomen. Ook dat kost tijd.

Maar tijd is er niet. De harde deadline van 31 december 2014 lijkt ver weg, maar gezien de te verwachten procedures en weerstand nadert die datum snel. Het verzet maakt een tijdige vestiging van De Beijer op De Waalwaard onhaalbaar. Wat dan? Dan is er voor De Beijer geen geschikte locatie en moet er fors betaald gaan worden aan het bedrijf. En dat kost handenvol geld. De Waalwaard wordt daarmee een uiterst kostbare keuze. De provincie heeft met de aankoop in Dodewaard een opportunistische stap gezet. Ze heeft deze insteek gekozen vanwege de mogelijkheid te sturen op tijdspad en met de hand op de knip. Goedkoop blijkt echter duurkoop. Er is onvoldoende rekening gehouden met mogelijke spaken in het wiel. Ruimtelijke ordening is een mooi begrip, maar de lokale overheid en bevolking buiten de orde plaatsen blijkt een kostbare en riskante weg. Het riekt naar een regenteske ad-hoc oplossing voor een probleem dat een meer structurele inzet verdient. Er is een elegante uitweg. Het gememoreerde verzoek van Gedeputeerde Staten stelt: 'De aankoop van de locatie is gericht op de hervestiging van het bedrijf De Beijer. Mocht dit niet doorgaan, dan kan de locatie natuurlijk ook worden verkocht.'

Het zou Gedeputeerde - en Provinciale Staten sieren wanneer ze eieren voor dat geld kiezen. En gemeenschapsgelden en tijd gaan spenderen aan een daadwerkelijk passend alternatief voor De Beijer. Tenslotte het bedrijf zelf. De Beijer zal niet graag een nieuwe start maken op een locatie waartegen de lokale bevolking nu al flink ageert. Voorwaar geen prettige horizon voor een ondernemer.

Johan Haverdings is voorzitter van de Belangenvereniging Dijkbewaking Dodewaard.